

spørgsmaal, som det ærede Medlem gør det til.

Derfor har jeg sagt for det første, at der er intet juridisk til Hinder for denne Sags Løsning paa den af os angivne Maade, idet den særlig deri sagkyndige og ogsaa om disse Spørgsmaal nedsatte internationale Konferencen i Bryssel udtrykkelig har taget til Orde for at anbefale en Række Stater at gøre dette. Jeg har udtrykkelig under Hensyn til en tænkt Indvending af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som var fremkommet i Udvalget, sagt, at jeg slet ikke skal komme ind paa, hvem en saadan Henvendelse var rettet til, men blot pege paa, at den viser, idet den udtrykkelig siger det, at enhver Stat har Ret til at gøre dette, og at der ingen international Indvending kan gøres mod det.

Men dernæst har jeg *ikke* sagt, hvad jeg i Dag ser, at et Blad, der refererer mig, „Nationaltidende“, og som synes at tro, at det er rigtigt at faa denne Sag afgjort ved Appel til Lidenskaber og Agitation, tillægger mig, at der vel var moralske Betæneligheder ved Sagen. Tværtimod, jeg har sagt som min Opfattelse, at der var *ingen moralske Betæneligheder* derved, og jeg har gjort dette ved at prøve: Hvem skylder vi Penge i Udlandet, og hvorledes skylder vi dem, og hvordan vil vi komme til at tilbagebetale dem under to forskellige Former for Guldindløselighed? Under Krigen tilbagebetalte vi vor Gæld til Udlandet og fik store Tilgodehavender. Ved Krigens Slutning havde vi tusinde Millioner Kroners Overskud. I Løbet af 1919 maatte vi aflevere dette Overskud, saaledes at der da var Balance i vort Forhold til Udlandet. Deraf drager jeg den Slutning, at i det store og hele er den Gæld, som vi nu har til Udlandet, stiftet paa et Tidspunkt, hvor den danske Krone ikke var guldindløselig, stiftet paa et Tidspunkt, hvor den danske Krone var faldet i Værdi, paa et Tidspunkt, hvor den danske Krone stod lavere end 91. Derfor siger jeg: Vi tilbagebetaler al den Gæld, vi har i Kroner til Udlandet, taget i det store og hele, hvis vi gaar til 91. Guldindløselighed, med en højere Værdi, end vi har optaget Laanet i.

Ud fra denne Betragtning kan ingen sige, at han faar for lidt, thi han faar mere, end han laante, han faar Renterne og et Tillæg til Hovedstolen. Men saa kan man ikke sige, at vi forsøger paa at betale mindre tilbage end den Gæld, vi har optaget. Det bliver derimod et Spørgsmaal, om vi foruden det Tillæg til Hovedstolen, som vi betaler med 91, tillige skal betale yderligere

et Tillæg til Hovedstolen med 9 Ø. Det er et Spørgsmaal, om vi skal betale alle dem, der har anbragt deres Penge i danske Papirer, siden de gav os disse nye Laan eller erhvervede disse Værdier, med langt, langt mere, end vi har modtaget, og end de da var værd.

Dernæst har jeg sagt, at en væsentlig Del af vor Gæld, den faste, den gamle Gæld, er stiftet i udenlandsk Mønt, og den vil selvfølgelig blive betalt til Punkt og Prikke i den udenlandske Mønt, hvori den er optaget.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger, at der kan jo ligge adskillige Kreditforeningsobligationer i Udlandet. Jeg gør opmærksom paa de Undersøgelser om Kreditforeningsobligationer, som er foregaaet, og som viser, at i Krigsaarene vendte vore Kreditforeningsobligationer tilbage her til Landet. De vendte tilbage, de strømmede tilbage her til Landet i Løbet af de sidste Krigsaar, og ogsaa derved udlignedes Forholdet mellem vor Gæld og vort Tilgodehavende. Jeg kan selvfølgelig ikke garantere, at der ikke er nogle enkelte tilbage, men i det store og hele strømmede de i Krigsaarene tilbage til Landet og gik først ud til Udlandet igen, efter at vor Krone var faldet i Værdi.

Derfor forekommer det mig, at det er ganske upaakaldet af det ærede Medlem saa stærkt, som han gjorde det, at forsøge paa at rejse et Æresspørgsmaal i denne Sag og tale om Tillidssvækkelsen og udtale Frygt for, hvorledes vore Obligationer vil blive behandlet.

Vore Obligationer bliver behandlet efter en eneste Maalestok, efter, hvorledes man vurderer Landets økonomiske Tilstand; man ser jo endogsaa med Hensyn til et Land som Tyskland, der har udslettet sine Penge fuldkommen og derefter har faaet en ny Mønt, at dets Obligationer, der er udstedt i denne nye Mønt, ikke bliver vurderet efter det, der er gaaet forud, men udelukkende efter den Tillid, man viser Landets Økonomi og denne nye Mønt, den Mulighed, den har for at staa.

Det ærede Medlem Hr. Lange fremførte en mærkelig Betragtning. Han sagde, at Sverige en Gang, fordi det havde maattet nedskære sin Krone, havde faaet ringere Vilkaar paa Laanemarkedet end Danmark og Norge. Da jeg ikke er tilstrækkelig kyndig i dette Spørgsmaal, spurgte jeg det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, hvilket Aar denne Nedskæring fandt Sted, jeg formodede, at det maatte være efter Napoleons-krigenes Tid. Og det er rigtigt, det var i